

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 25/06-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí pléna 5. decembra 2006 vo veci volebnej sťažnosti Prosperity Slovenska, B., zastúpenej advokátom JUDr. B. M., N., za účasti SMER – sociálna demokracia, B., Slovenská demokratická a kresťanská únia – Demokratická strana, B., Slovenská národná strana, B., Strana maďarskej koalície – Magyar Koalíció Pártja, B., Ľudová strana – Hnutie za demokratické Slovensko, B., Kresťanskodemokratické hnutie, B., ktorou namietala neústavnosť a nezákonnosť volieb do Národnej rady Slovenskej republiky konaných 17. júna 2006, takto

r o z h o d o l :

Volebnú sťažnosť Prosperity Slovenska, B., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. júna 2006 doručená volebná sťažnosť politickej strany Prosperita Slovenska, B. (ďalej len „navrhovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. B. M., N., ktorou namietala neústavnosť a nezákonnosť volieb do Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „národná rada“) konaných 17. júna 2006.

Navrhovateľka ako účastníkov konania označila politické strany, ktoré sa dostali do národnej rady: SMER – sociálna demokracia, B., Slovenská demokratická a kresťanská únia – Demokratická strana, B., Slovenská národná strana, B., Strana maďarskej koalície – Magyar Koalíció Pártja, B., Ľudová strana – Hnutie za demokratické Slovensko, B., Kresťanskodemokratické hnutie, B. (ďalej len „vedľajší účastníci“).

Navrhovateľka uviedla, že je registrovanou politickou stranou a s registrovanou kandidátnou listinou sa zúčastnila volieb do národnej rady konaných 17. júna 2006. Ďalej uviedla:

«V súlade s podmienkami určenými Zákonom o voľbách naša politická strana nakúpila u vysielateľa, ktorý má oprávnenie na vysielanie podľa zákona – Slovenskej televízie (ďalej STV), aj vysielací čas pre účely politickej reklamy.

Zároveň týmto zákonom sú pre vysielateľov dané mimo podmienok na odvysielanie politickej reklamy aj podmienky na vysielanie diskusných relácií.

V porovnaní s parlamentnými voľbami v roku 2002 mali teda elektronické médiá, a najmä televízie ako najsledovanejšie médium, niekoľkonásobne väčšiu možnosť vplývať na rozhodovanie voličov.

Zákon č. 333/2004 Z. z. o voľbách do Národnej rady Slovenskej republiky požiadavku vysielania politickej reklamy a diskusných relácií stanovil tak, že vysielatelia sú povinní rozdeliť a určiť vysielacie časy na politickú reklamu a diskusné relácie tak, aby

žiadna z kandidujúcich politických strán nebola znevýhodnená.

Ako oprávnený subjekt naša politická strana zároveň delegovala svojho zástupcu do Ústrednej volebnej komisie (ďalej ÚVK) zriadenej pre voľby.

V súvislosti so svojou účasťou vo voľbách bolo nami postupne zistené, že zo strany masovokomunikačných prostriedkov, najmä vysielateľov televízneho programu na základe zákona, teda STV a aj ďalších vysielateľov s licenciou (TV J., TV M.) došlo k porušeniu Zákona o voľbách tým, že v určenom čase pred voľbami neposkytli kandidujúcim politickým stranám rovnomerný priestor (čas, obsah tém) na účasť v diskusných reláciách (účelový výber).

Zo strany Slovenskej televízie bol vypracovaný dokument – Projekt a podmienky vysielania politickej reklamy a diskusných relácií pre voľby do Národnej rady SR (dokument zo dňa 21. 4. 2006), ktorým Slovenská televízia mala realizovať právo na politickú reklamu a na účasť v diskusných reláciách. (...)

Potom, ako sa ÚVK s týmto materiálom oboznámila, a keď na podnet niektorých jej členov bolo avizované, že takýto spôsob zabezpečenia účasti v diskusných reláciách je nevyvážený a nezabezpečuje rovnosť prezentácie každej kandidujúcej politickej strany a prístup k divákovi, ÚVK prijala na svojom zasadnutí dňa 24. 4. 2006 po podaní informácii zo strany STV (generálny riaditeľ Mgr. R. R. a Mgr. R. K.) Uznesenie č. 13, ktorým požiadala generálneho riaditeľa STV o prehodnotenie tohto projektu v súlade s prednesenými výhradami a to v lehote do 18. 6. 2006. Toto stanovisko bolo tlmočené priamo pri rokovaní zástupcom STV. (...)

Slovenská televízia (ďalej len „STV“) v čase predvolebnej kampane zaradila v zmysle zákona č. 333/2004 Z. z do svojej programovej štruktúry diskusnú reláciu „Volebná aréna“. V tejto diskusnej relácii sa stretli vždy zástupcovia troch kandidujúcich politických strán. STV určila trojice diskutujúcich strán tak, aby spolu diskutovali takmer vždy strany s vyššími preferenciami alebo naopak diskutujúce trojice tvorili strany, ktoré mali nižšie preferencie. V čase, kedy vrcholí rozhodovanie voličov, t. j. v poslednej odvysielanej relácii 16. 6. 2006, mali možnosť prezentovať svoje názory podľa predvolebných predpokladov najsilnejšie politické strany (SMER, SDKÚ a HZDS). Máme za to, že STV sa pri rozdelení času pre jednotlivé politické strany a určení trojíc diskutujúcich strán v tejto relácii riadila zásadne prieskumami volebných preferencií

a od toho sa odvíjajúcej „relevantnosti“ strán.

Podľa právnej úpravy – Zákona o slovenskej televízii, vyplýva, že dohľad na dodržiavania tohto zákona a plnenie úloh, ktoré pre STV vyplývajú zo Zákona o voľbách patrí do pôsobnosti Rady STV, ktorá aj pre tento účel spolupracuje s Radou pre televízne vysielanie a retransmisiu. Je teda zrejmé, že i napriek tejto právnej úprave Generálny riaditeľ STV, podľa nášho názoru prekročiac rámec kompetencií daných mu zákonom, dal sám ÚVK odpoveď na uvedenú problematiku svojim podaním zo dňa 17. 5. 2006 s tým, že neakceptoval výhrady ÚVK a uviedol vlastné dôvody, ktorými argumentuje správnosť prijatého dokumentu. Odvolal sa zároveň na rozhodnutie Rady STV 30/2006 zo dňa 4. 5. 2006, ktorá správnosť projektu potvrdila.

V tomto momente dochádza k porušeniu ustanovení právnych noriem a to, že:

- rozhodnutie ÚVK na prejednanie Rada STV neakceptovala rozhodnutie – výhrady ÚVK, ktoré bolo v tomto smere záväzné (§ 24 ods. 6 Zákona o voľbách),*
- Generálny riaditeľ STV zaujal vlastné stanovisko.*

K pochybeniu dochádza aj zo strany samotnej ÚVK, ktorá byť si vedomá stanoviska STV prezentovaného Generálnym riaditeľom, neavizovala tento protiprávny postup Rade pre televízne vysielanie a retransmisiu, ktorá jediná mohla zasiahnuť svojimi právomocami tak, že v rámci preukázaného stavu činnosti STV by jej udelila sankciu v súlade s ust. § 66 Zákona o televíznom vysielaní a retransmisii, čím by sa okamžite dočasne ale účelne zjedнала náprava.

Nesprávnosť konania Generálneho riaditeľa STV a výkladu Zákona o voľbách spočíva aj v tom, že na vzniknutý stav neaplikoval ustanovenia špeciálnej normy – Zákona o slovenskej televízii, ktorá deklaruje účel, postavenie a poslanie STV (§ 2, §3 ods. 1, ods. 3 písm. b), čomu korešpondujú aj zásady vyjadrené Chartou spravodajstva a publicistiky STV (dokument z decembra 2001 v znení neskorších zmien) ale odvolával sa len na znenie konkrétnej právnej normy danej volebným zákonom § 24 ods. 4, teda veci nepochopil v širších súvislostiach. Zásady prezentovania politickej reklamy a spôsob účasti kandidujúcich politických strán v diskusných reláciách prezentoval aj ďalší zástupca STV p. B. Z. (S. 20. 4. 2006).

Okrem toho Slovenská televízia v rozpore so zákonom prezentovala volebné programy len vybraných politických strán vo svojich hlavných večerných televíznych

správach každý deň v priebehu cca 7 dní pred dňom konania sa volieb. Taktiež počas predvolebnej kampane pozývala do nedeľných diskusných relácií „O.“ opätovne len zástupcov vybraných politických strán. Vysielacia štruktúra týchto programov vzhľadom na ich obsah mala taktiež podliehať schváleniu Rady. Považujeme to za porušenie Zákona o voľbách.

Vyhlásenie generálneho riaditeľa STV Mgr. R. R., ktorý spôsob rozdelenia a určenia vysielacieho času obhajoval odkazovaním na Chartu spravodajstva o publicistiky STV (ďalej len „Charta“). V čl. 4 Charty je ustanovené, že „informovanie o činnosti mimoparlamentných strán sa predpokladá, ak má politická strana dlhodobé preferencie nad 5 %...“. Máme zato, že odvolávanie sa na Chartu ako na interný predpis STV je v tomto prípade neprípustné, obzvlášť ak jej ustanovenia sú v rozpore so zákonom č. 333/2004 Z. z., teda právnym predpisom vyššej právnej sily.

Ďalším vysielateľom s licenciou je súkromná televízia TV M., ktorá vytvorila priestor na prezentáciu kandidujúcich politických strán v dvoch reláciách, a to „S.“ a „T.“. Televízia M. postupovala obdobne ako STV a svojvoľne rozdelila kandidujúce politické strany na „väčšie a menšie“. Počas predvolebnej kampane dostali „väčšie“ strany priestor v relácii „S.“, ktorá je v povedomí spoločnosti všeobecne známa ako relácia s politickým zameraním a so štatisticky najvyššou sledovanosťou divákov, a teda voličov. „Menšie“ strany dostali priestor na svoju prezentáciu v relácii „T.“, ktoré naopak nepatrí medzi politické relácie a navyše vysielací čas od 7.15 do 8.15 je neadekvátny vysielaciemu času relácie „S.“ (...)

Podľa našich zistení je sledovanosť TV M. v čase vysielania relácie „T.“ neporovnateľne nižšia ako je sledovanosť hlavných večerných programov.

Ako tretím vysielateľom s licenciou, na ktorého činnosť poukazujeme, je súkromná televízia TV J., ktorá vytvorila priestor na prezentáciu kandidujúcich politických strán v dvoch reláciách, a to „B.“ a „S.“. Podľa vyjadrenia hovorca televízie J. E. T. sa účastníci týchto diskusných relácií vyberali „podľa požiadaviek dramaturgie na jednotlivé relácie, časových možností pozvaných účastníkov a relevantnosti politických strán, ktoré pozvaní účastníci reprezentujú.“ Sťažovateľ má za to, že rozdelenie a určenie vysielacieho času na základe „relevantnosti“ je porušením ustanovení § 24 zákona č. 333/2004 Z. z. (...)

V neposlednom rade je nutné spomenúť, že ani jedna z televízií – STV, televízia M.

a televízia J., nereagovali na rozhodnutie Ústrednej volebnej komisie v tejto veci. Ústredná volebná komisia dňa 8. 6. 2006 uznesením č. 44 uznala podnety jednotlivých politických strán za odôvodnené a rozhodla o tom, že uvedené médiá porušili ustanovenia § 24 zákona č. 333/2004 Z. z. (...)

Z faktov uvedených vyššie vyplýva, že v čase predvolebnej kampane a prípravy volieb dochádzalo k porušovaniu zákona č. 333/2004 Z. z., ktoré nepochybne aj ovplyvnilo výsledok volieb do Národnej rady SR.

Týmto konaním je jednoznačne preukázané, že pre účasť v pripravovaných diskusných reláciách nebol určený náhodilý výber, ale že priamo STV pristúpila k tomu, že pre tieto účely selektovala kandidujúce politické strany vopred daným kľúčom, ktorý jednoznačne nemohol zabezpečiť vyváženosť možnosti účasti a vlastnej prezentácie každej kandidujúcej politickej strany a tým bolo spôsobené znevýhodnenie podstatnej časti volebného spektra kandidujúcich politických strán (výber kritériom preferencií). Za tohto stavu je jednoznačne preukázaná diskriminácia aj našej politickej strany, nakoľko samotní politológovia, ktorí sa vyjadrovali k takémuto spôsobu organizovania diskusií, uvádzali, že pre strany s nižšími preferenciami podľa verejného výskumu, ktoré sa takejto diskusie ako programu STV zúčastňujú spoločne, nie je možné sa riadne prezentovať (prezentácia a konfrontácia programov), nakoľko takto koncipované diskusie sa stávajú pre diváka menej atraktívnymi a sledovanosť je podstatne nižšia. Pred voľbami teda nedošlo ku vytvoreniu rovnocenného priestoru na prezentáciu kandidujúcich politických strán a koalícií a tým neboli divákovi poskytnuté vyvážené informácie nevyhnutné pre slobodné vytváranie názorov a následne aj pre vážne a určité rozhodnutie jeho voľby.

Keďže je preukázané, a to rozhodnutím ÚVK – uznesenie č. 44 z 8. júna 2006, že zo strany STV, TV M. a TV J. bol porušený zákon, avšak k podaniu podnetu Rade pre vysielanie a retransmisiu došlo až po voľbách dňa 20. 6. 2006, a za stavu, kedy ÚVK oficiálne vyhlásila výsledky volieb dňa 18. 06. 2006, nemohlo dôjsť už k odstráneniu, prípadne k náprave závadného konania STV.

Aj keď samotný Zákon o voľbách do Národnej rady Slovenskej republiky rieši postih za takéto správanie odkazom na ust. osobitného zákona, ktorým je Zákon o televíznom vysielaní a retransmisii, takýmto postihom je možná len sankcia ako majetkový ekvivalent, nie je tým odstránená protiústavnosť priebehu a vykonania volieb na celom území

Slovenskej republiky pre porušenie základného princípu slobodnej súťaže politických síl v demokratickej spoločnosti.

Ak má teda Rada pre vysielanie a retransmisiu lehotu na vybavenie podnetu 90 dní, svojim rozhodnutím môže riešiť len postih za porušenie pravidiel vysielania politickej reklamy podľa Zákona o voľbách do Národnej rady SR uložením sankcie STV a ďalším masmédiám, nemôže však riešiť zlyhanie inštitúcií s pôsobnosťou pre voľby (ÚVK), ktoré zlyhanie spôsobilo porušenie ústavného práva politických síl (vo voľbách sú to kandidujúce politické strany) na slobodnú súťaž v demokratickej spoločnosti. Tento závažný stav porušujúci princípy demokracie vyjadrené Ústavou SR je možné odstrániť len rozhodnutím Ústavného súdu SR o neplatnosti volieb.

Preto je z našej strany nevyhnutné, aby v súlade so zákonom č. 38/1993 Z. z. bolo takéto naše podanie Ústavnému sudu SR s dôvodu jeho naliehavosti podané v stanovenej lehote od oficiálneho zverejnenia výsledkov volieb.

Ako dôkazy ďalej pripájame listiny výňatky z informácií, ktoré boli zverejňované počas predvolebného obdobia a aj po ňom, a ktoré svedčia o nami tvrdených skutočnostiach. Bez významu nie je ani skutočnosť, že v období mesiaca apríl a máj sme sa v médiách neobjavili ani raz.»

Navrhovateľka žiadala, aby ústavný súd rozhodol, že voľby do národnej rady vyhlásené rozhodnutím predsedu národnej rady č. 89/2006 Z. z. z 15. februára 2006, ktoré sa konali 17. júna 2006, vyhlasuje za neplatné.

Listom doručeným ústavnému súdu 10. augusta 2006 navrhovateľka požiadala o bezodkladné konanie vo veci, a to aj s prihliadnutím na skutočnosť, že rozhodnutie v tejto veci má zásadný význam pre právnu stabilitu a zachovanie zásad právneho štátu. Bez takého spôsobu konania vo veci a ďalej vzhľadom aj na skutočnosť, že i napriek podaniam adresovaným ústavnému súdu sa národná rada stala funkčnou a neskorším rozhodnutím jej činnosť a na to nadväzujúce rozhodnutia môžu byť dotknuté, pretrváva stav právnej neistoty.

II.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 129 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o ústavnosti a zákonnosti volieb prezidenta Slovenskej republiky, volieb do národnej rady, volieb do orgánov územnej samosprávy a volieb do Európskeho parlamentu.

Podľa ustanovenia § 59 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť pre neústavnosť alebo nezákonnosť volieb do národnej rady, do Európskeho parlamentu alebo do orgánu miestnej samosprávy alebo proti výsledku volieb môže podať okrem navrhovateľov uvedených v § 18 ods. 1 písm. a) až e) aj politická strana, ktorá sa na voľbách zúčastnila (...).

Predmetom sťažnosti je námietka navrhovateľky pre neústavnosť a nezákonnosť volieb do národnej rady konaných 17. júna 2006. Navrhovateľka tvrdí, že došlo k porušeniu podmienok pre vykonávanie volieb, a to pri prezentácii politických strán a hnutí zúčastnených na volebnej kampani. Spája porušenie zákonov upravujúcich činnosť elektronických médií s porušením zákona č. 333/2004 Z. z. o voľbách do Národnej rady Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o voľbách do národnej

rady“) a ústavy. Za účastníkov konania označila politické strany a hnutia, ktoré boli vo voľbách konaných 17. júna 2006 úspešné a stali sa parlamentnými stranami a hnutiami.

Podľa čl. 31 ústavy zákonná úprava všetkých politických práv a slobôd a jej výklad a používanie musia umožňovať a ochraňovať slobodnú súťaž politických síl v demokratickej spoločnosti.

Podľa § 15 ods. 3 písm. e) zákona o voľbách do národnej rady Ústredná volebná komisia prerokúva informácie o zabezpečení rovnosti pridelenia vysielacích časov v televíznom a rozhlasovom vysielaní počas volebnej kampane.

Podľa § 24 ods. 4 zákona o voľbách do národnej rady Slovenský rozhlas, Slovenská televízia a vysielateľ s licenciou rozdelia časy podľa odsekov 1 až 3 rovnomerne medzi kandidujúce politické strany alebo koalície tak, aby určením času vysielania nebola žiadna politická strana alebo koalícia znevýhodnená.

Podľa § 24 ods. 6 zákona o voľbách do národnej rady spory týkajúce sa rovnosti rozdelenia a určenia času na vysielanie politickej reklamy alebo na účasť v diskusných reláciách rieši Ústredná volebná komisia. Jej rozhodnutie v tejto veci je záväzné.

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre zdôraznil, že právomoc ústavného súdu zrušiť výsledok volieb alebo vyhlásiť voľby za neplatné podľa § 63 ods. 1 zákona o ústavnom súde sa uplatní len vtedy, ak k porušeniu zákona dôjde spôsobom ovplyvňujúcim slobodnú súťaž politických síl v demokratickej spoločnosti. Na uplatnenie tohto oprávnenia ústavného súdu sa však vyžaduje hrubé alebo závažné porušenie, prípadne opätovné porušenie zákonov upravujúcich prípravu a priebeh volieb. V konaní o volebnej sťažnosti nesie dôkazné bremeno sťažovateľ (PL. ÚS 19/94).

V inom svojom rozhodnutí ústavný súd zdôraznil, že právomoc vyhlásiť voľby za neplatné sa uplatní len vtedy, ak k porušeniu zákona dôjde spôsobom hrubo alebo závažne ovplyvňujúcim slobodnú súťaž politických síl v demokratickej spoločnosti, prípadne ak dôjde k opätovnému porušovaniu zákonov upravujúcich prípravu a priebeh volieb (PL. ÚS 17/94).

V rozhodnutí sp. zn. PL. ÚS 18/99 ústavný súd opakovane uviedol: „Voľby sú prostriedkom pravidelného obnovovania verejnej moci občanmi. Hrubé, závažné alebo viacnásobné porušenie práv občanov priznaných zákonom alebo ústavou zakladá právomoc ústavného súdu zrušiť napadnutý výsledok volieb alebo vyhlásiť voľby za neplatné, pretože namietnuté porušenie práva mohlo ovplyvniť priebeh a výsledok volieb.“

V inom svojom rozhodnutí ústavný súd uviedol, že nezákonnosť volieb musí byť v konaní o volebných veciach podľa § 59 a nasl. zákona o ústavnom súde dokázaná a musí byť v príčinnej súvislosti s takým následkom porušenia práva, ktoré je v konečnom dôsledku porušením ústavného volebného práva a jeho princípov (PL. ÚS 21/94).

Navrhovateľka vidí porušenie slobodnej súťaže politických síl v nerovnakých podmienkach prezentácie jednotlivých strán a hnutí, keď uvádza, že: *„... je zřejmé, že dôvodom na vyhlásenie neplatnosti volieb je aj uplatnenie takých volebných praktík, znamenajúcich čo do povahy a rozsahu závažné porušenie príslušných volebných právnych predpisov, ktoré môžu ovplyvniť taký veľký počet voličov, že to môže viesť k ovplyvneniu výsledku volieb toho kto bol zvolený. Je zřejmé, že v takomto prípade sa ani nemôže vyžadovať striktné preukázanie konkrétneho počtu hlasov voličov, ktoré získal takto nekalo zvýhodnený kandidát. Aj keď sťažovateľ nemôže dokázať presný počet voličov, ktorí sa po nekalej mediálnej kampani rozhodli voliť iné kandidujúce politické strany, má za to, že efekt a vplyv médií (počas týchto parlamentných volieb znásobený zapojením vysielateľov s licenciou) bol mimoriadne účinný vzhľadom na sledovanosť a popularitu uvedených médií.“*

Pokiaľ ide o záruky stabilizácie demokracie a právnosti štátu, patrí k nim aj princíp ochrany slobodnej súťaže politických síl.

Obsahom princípu ustanoveného čl. 31 ústavy je zároveň aj záväzok ostatných orgánov verejnej moci uplatňovať zákony upravujúce politické práva a slobody jedine spôsobom, ktorý umožní a ochráni slobodnú súťaž politických síl (PL. ÚS 19/98).

Navrhovateľka pripustila, že nemôže dokázať presný počet voličov, ktorých sa jej nepodarilo osloviť, a tým ani preukázať príčinnú súvislosť medzi namietaným konaním (postupom pri určení vysielacieho času pre prezentáciu strán a hnutí) a výsledkom volieb. Nepreukázala tým ani to, či namietané porušenia zákona mali za následok porušenie ústavného princípu, a to ani s rozumnou mierou pravdepodobnosti, ktoré porušenia by mohli ovplyvniť slobodnú súťaž politických síl v demokratickej spoločnosti. Nevedela doložiť ani „hrubosť“ alebo „závažnosť“ porušenia zákona, ktoré by malo za následok porušenie ústavných práv, a tým aj nutnosť ústavného súdu reagovať vyhlásením volieb do národnej rady konaných 17. júna 2006 za neplatné.

Výklad základného práva zaručeného čl. 31 ústavy, ktorý predložila navrhovateľka vychádza z jej predstavy, že toto základné právo chápe ako absolútne. Podľa tohto názoru navrhovateľky by všetky strany zúčastnené na politickom boji mali ústavný nárok na prezentáciu svojich názorov v tom istom čase.

Postup Slovenskej televízie, televízie M. a televízie J. nebol svojvoľný a nezdôvodnený. V situácii, kedy nie je zjavne rozumné organizovať „masové“ diskusie predstaviteľov všetkých politických strán zúčastňujúcich sa volieb, museli televízne stanice zvoliť kľúč či kritérium výberu účastníkov jednotlivých relácií. Výsledky prieskumov verejnej mienky sú vo vzťahu k televíznej stanici „objektívne dané“ a odrážajú v rámci možností názory voličov, preto výber účastníkov relácií podľa výsledkov verejnej mienky neznamenal porušenie rovnosti pasívneho volebného práva navrhovateľky.

Otázky rešpektovania rozhodnutí Ústrednej volebnej komisie televíznymi stanicami a vhodnosti jej postupu považuje ústavný súd za ústavne závažné, ale v danom prípade od ich zodpovedania nezávisí rozhodnutie o volebnej sťažnosti navrhovateľky.

Navyše, výsledky prieskumov verejnej mienky a volebné výsledky navrhovateľky (ani nič iné) nenaznačujú, že by navrhovateľka bola dosiahla v prípade možnosti prezentácie v uvedených televíziách v iných podmienkach tak odlišné volebné výsledky, že by sa stala parlamentnou stranou alebo by aspoň získala nárok na úhradu volebných nákladov. Len neurčitá možnosť získania iných percentuálnych výsledkov vo voľbách bez možnosti

získania poslaneckého mandátu alebo nároku na úhradu volebných nákladov sama o sebe ešte nie je dôvodom na vyhlásenie volieb za neplatné.

Slobodnú súťaž politických síl nemožno chápať ako jedinú prezentáciu v jednom elektronickom médiu a v jednom a tom istom čase a nerealizáciu takéhoto postupu spájať s porušením základného práva zaručeného čl. 31 ústavy. Elektronické média sú povinné poskytnúť primeraný priestor a poskytnutie primeraného priestoru politickej prezentácie nemožno spájať s dosiahnutým volebným výsledkom.

Ústavný súd opätovne zdôrazňuje, že dôkazné bremeno vo volebných veciach nesie navrhovateľka. V neposlednom rade ústavný súd konštatuje, že ani volebné preferencie navrhovateľky pred voľbami a po ich skončení nezaznamenali zásadný rozdiel, ktorý by dokazoval ovplyvnenie priebehu a výsledku volieb.

V zmysle ustálenej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jedným z dôvodov odmietnutia sťažnosti je zjavná neopodstatnenosť, ktorú možno vysloviť, ak ústavný súd nezistí priamu príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta (napr. I. ÚS 54/98, II. ÚS 214/05, III. ÚS 248/05).

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. decembra 2006